Parashat Shemini: Kosher Reptiles

Rabbi Joshua Rabin, Astoria Center of Israel, Astoria, New York[1]

Vayikra 11:29	
וְזֶה לָכֶם֙ הַטָּמֵ֔א בַּשֶּׁ֖רֶץ הַשֹּׁרֵ֑ץ עַל־הָאָֽרֶץ…	The following shall be impure for you from among the things that swarm on the earth…

Bavli Sanhedrin 17a	
אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב: אֵין מוֹשִׁיבִין בְּסַנְהֶדְרִין אֶלָּא מִי שֶׁיּוֹדֵעַ לְטַהֵר אֶת הַשֶּׁרֶץ מִן הַתּוֹרָה.	**Rav Yehuda says** that **Rav says:** They **place on the Sanhedrin only one who knows** how **to render** a carcass of **a creeping animal pure by Torah law.**

Tosafot on Bavli Sanhedrin 17a[2]	
שיודע לטהר את השרץ כו' - וקשה לר"ת דמה לנו בחריפות של הבל לטהר שרץ שהתורה טימאתו…	**Who knows how to render a creeping animal pure:** Rabbeinu Tam finds it difficult to understand why someone would be praised for "purifying a sheretz," since the Torah explicitly declares it impure…

1. **God Respecting Moshe**

Ben Ish Hai, Ben Yehoyada on Bavli Sanhedrin 17a	
אֵין מוֹשִׁיבִין בַּסַּנְהֶדְרִין, אֶלָּא מִי שֶׁיּוֹדֵעַ לְטַהֵר אֶת הַשֶּׁרֶץ מִן הַתּוֹרָה. הקשו התוספות מה לנו בחריפות של הבל לטהר השרץ אשר התורה טמאתו? ונראה לי בס"ד דאמרו רבותינו ז"ל (משנה אבות א, יח) העולם קיים על הדין וקשא מאי רבותיה כל כך מאחר שחייב לדון דין אמת ואם לא ידון אמת עבירה בידו? לכך אמרו שמושיבין בסנהדרין אחד שיודע לטהר השרץ מן התורה אם כן כיון שיש להם חכמה כל כך ואין הולכים אחרי ההבל קנו מעלה במצוה זו כדאית היא לקיים העולם. ומה שאמר שצריך להושיב **בַּעֲלֵי חָכְמָה** לאו אחכמת התורה קאי דזה פשיטא אלא קאי על חכמות הטבע ושאר חכמות שלפעמים צריכין חכמות אלו בענייני הבאים לפניהם.	**"One does not appoint to the Sanhedrin except one who knows how to purify the sheretz according to the Torah."** Tosafot raised the question: What significance is there in the cleverness of nonsense to purify a sheretz that the Torah has declared impure? And it seems to me, with God's help, that our Sages (Mishnah, Avot 1:18) said: "The world exists through justice." So it's hard to understand why there is so much emphasis on this, since one is required to render true judgment, and if he does not, he is committing a transgression. Therefore, they say that one who knows how to purify the sheretz according to the Torah is qualified for the Sanhedrin. This is because, if they possess such wisdom and do not follow empty reasoning, they acquire a merit in this mitzvah, which is worthy of maintaining the world. And when it says that one should appoint those who are experts, it does not refer to expertise in Torah alone—since that is obvious. Rather, it refers to knowledge in natural sciences and other wisdoms, which are sometimes required for the matters that come before them.

[1] All translations are from Sefaria, unless otherwise noted.
[2] This translation and the two afterwards were prepared with the assistance of ChatGPT.

Peri Tzadik on Parashat Vaethanan, Devarim 15:2

וזה הענין מה שאמ' (סנהדרין י"ז.) אין מושיבין בסנהדרין אלא מי שיודע לטהר את השרץ וכו' ובתוס' הקשה מה לנו בחריפות של הבל וכו'. אך הפי' הוא כדי שיוכל ללמד זכות על מי שמתודה ואינו חוזר בו דאי' בגמ' (תענית ט"ז.) למה הוא דומה לאדם שתופס שרץ בידו שאפי' טובל וכו'. וזה בכוחו ללמד זכות על הטובל ושרץ בידו שגם זה יש לו תיקון שסופו שיכנס ללבו ויטהר. ואברהם אבינו היה בו גם מדת הקנאה. וזה שא' במדרש (רו"ת ר"פ מטות) שתהא כאותן שנקראו יראי אלהים אברהם וכו' אף דאברהם הי' מדתו חסד ואהבה הי' בו מ' היראה ג"כ והי' קנאי. ולכן גם בסעודת שחרית שהוא סעודת אאע"ה תקנו יין לקידוש קודם הסעודה דיתעבר דינא ויתער רחמי אעבר יין ואייתי יין כמו שכ' בזוה"ק הנ"ל. אבל בסעודה ג' דאז הוא כמו שאו' דביה רעווא דרעוין ולית זעפין אין צריך כלל קידוש על היין דיתעבר דינא. וגם כיון שהוא סעודתו של יעקב אבינו ואיתא בתיקונים (תי' י"ג) יעקב מלבר ומשה מלגאו דא מגופא ודא מנשמתא והוא ג"כ בחי' רק ללמד זכות ומדתו מדת הרחמים למצוא זכות לכל שכל מי שהוא מזרע יעקב לא יאבד ח"ו לכך אין צריכין לקידוש היין. וכעין זה אי' בפע"ח הטעם שלא תקנו קידוש על היין בסעודה זו מפני שהוא כנגד יעקב אבינו שמדתו רחמים פשוטים בלא טעם והוא כעין מה שאמרנו. וכ' שם שהאריז"ל הי' שותה יין בתוך הסעודה בסעודה ג'. וכתב דבשאר הסעודות הוצרך היין קודם האכילה ובכאן הוא אחר האכילה ע"ד מה שנא' אכלו רעים שתו ושכרו דודים. ונראה שלטעם זה אין צריכים דוקא ליין שיוצאים בשאר משקים ג"כ שעיקר הוא השתי' ואף במים שעיקרו הוא הרמז לייא דאורייתא דבע"פ ותושבע"פ נמשל לכל המשקים (כמ"ש תענית ז'.) והבאר שהוא מים ג"כ מרמז לתושבע"פ (כמו שנת' כ"פ) אך בהבאר הי' בו טעם כל המשקים ג"כ וכמו שא' במכילתא:

The statement in Sanhedrin (17a) that only someone who "knows how to purify a sheretz" (a creature the Torah calls impure) can sit on the Sanhedrin is explained—not as praise for meaningless cleverness, as Tosafot questions—but as referring to someone capable of finding merit even for a sinner who confesses but has not yet changed. This is like the Gemara in Ta'anit (16a), which compares such a person to one who immerses in a mikveh while still holding the sheretz—his immersion is ineffective until he lets go. Yet the truly wise judge can still see the potential for eventual purity, believing that the truth will ultimately reach the person's heart. Avraham Avinu, though defined by kindness and love, also embodied awe and zeal, as the Midrash (Ruth Rabbah, Parshat Matot) says: "Be like those called God-fearing—like Avraham." That's why, in the Shabbat morning meal, which corresponds to Avraham, Kiddush over wine is required before eating—to sweeten judgment and awaken mercy, as the Zohar explains through the phrase "pass wine and bring wine." But at the third Shabbat meal, a time known as "ratzon deratzin" (a will of wills), when there is no anger at all, there is no need for wine or Kiddush to sweeten judgment. This meal reflects Yaakov Avinu, whose trait is pure mercy, always seeking merit for others, and ensuring that no descendant of Yaakov is ever truly lost. That's why the third meal doesn't require Kiddush. And the Arizal would drink wine during this meal—but only in the middle, not before eating—as a symbol of closeness and divine love, like in the verse "Eat, friends; drink and be intoxicated, beloved ones" (Song of Songs 5:1). Because the essence is in the drinking itself, not necessarily in the wine, other drinks can fulfill this role—even water, which represents Torah (as in Ta'anit 7a), and especially the Oral Torah, symbolized by the miraculous well in the desert that tasted like all drinks, as taught in the Mekhilta.

2. Nomos and Narrative

Robert Cover, "Nomos and Narrative," *Narrative, Violence, and the Law*, 95-96

…The rules and principles of justice, the formal institutions of the law, and the conventions of a social order are, indeed, important to that world; they are, however, but a small part of the normative universe that ought to claim our attention. No set of legal institutions or prescriptions exists apart from the narrative that locate it and give it meaning. For every constitution there is an epic, for each Decalogue a scripture.

Big Question: Why would the Talmud make such a radical statement about a seemingly impossible task? What's the larger goal?